

Joachim volt, ki egyben az EMKE helyi fiókegyesületének a szervezését is végezte. A következő évben már 500 ezer forintra növekedett az összegyűjtött összeg, amelyet a millennium apropóján ajánlották fel. Az 1899-ben felavatott erzsébetvárosi főgimnáziumot szintén a maga erejéből fizette a város. Akik itt tanultak és jórészt később egyetemet is végeztek, nem kaphattak megfelelő állást a városokban, így elkerültek más helyekre, ezzel is hozzájárulva az örmények szétszóródottságához.

Tóth K. József

November, november...

Aki legalább húsz éves elmúlt, emlékezhet a NOSZF kötelező ünnepére. (Ifjabbak kedvéért: Nagy Októberi Szocialista Forradalom.) Gyermekkorom óta izgatott, miféle októberi forradalom az, amely novemberben történt. Persze, az úgynevezett „régiszerű” naptárban az egész buli október 25-én történt, miközben a mi gregorián világunk már november 7-ét írt... mégis, az, hogy **November** 7-én kell a Nagy **Októbert** ünnepelni ez valahogyan jelzésértékű volt a számomra; ezt mondjuk, az meg a valóság. Tehát: november...

November 26-án meghívás szerint elballagtam a Deák Ferenc utcába, bemutatkozó összejövetelre. Kezdetben furcsálltam, hogy mások miért kifogásolják az „ültetést”, amely a stadion-botrányok hangulatát idézte: az egyik lelátón az Arménia Népe, a másikon az Erdélyi Önvény Gyökerek, harmadikon a függetlenek (háttal!), elkülönített lelátón pedig a MÖSZ, a maximálisan királyi leszármazottal. „Nem kell minden szalmaszálon fennakadni” - csitítottam önmagamot. És hallgattam. Jól tettem, mert volt mit.

Az Országos Örmény Önkormányzat elnöke hatalmasan oktatott. Először általános dorgálást hallhattunk a la „válófélben lévő házastársak”: én veled mindig jól, te velem soha... Ezután jött a desszert. Az elnök „csípőből tüzelve” különféle piszkokkal vádolta meg a jelenlévő I.S.-t, aki tiltakozott, hogy a vád valótlan. Gyönyörű volt az elnöki válasz:

- Bizonyítsa be, hogy valótlan!

Nem, nem tetszettek rosszul olvasni! Nyilvánosan megvádolunk valakit, minden bizonyíték nélkül, majd közöljük, hogy ártatlanságának bizonyítása az ő dolga. Demokráciában nem a vádat kell bizonyítani...? Eddig így tudtam, de aztán naivságomban eszembe jutottak a régi, szép NOSZF-hangulatok. A következő desszert az volt, amikor I.S. megkérdezte, miért nincs 1998-ra még novemberben sem elfogadott költségvetése az Országos Önkormányzatnak? A magasról ledöngő válasz:

- Mi köze hozzá? Nem az Országos Önkormányzat tagja, kizártuk!

Képviselőt ugyan kizárni nem lehet, de kicsire nem nézünk... Csakhogy nekem, a Magyar Köztársaság egyszerű adófizető választópolgárának, mégha semmilyen nemzetiséghez, annak önkormányzatához sem tartozom, törvényadta jogom megtudni, ki mire fordította az én pénzemet.

Ekkor már szinte nekiláttam egy kis Internacionálé eléneklésének, annyira otthonos volt a hangulat. De hátra volt még egy „slusszpoén”. Sz.G. országos önkormányzati tag kijelentette, hogy az utóbbi években egyre átláthatatlanabb volt számára az Országos Önkormányzat gazdálkodása. De az Auróra ügyei erre nem kezdtek dörögni, senki sem reagált az érintettek közül. Népünk vezére bölcsen elsiklott a kijelentésen, famulusaival együtt még bedugult fülét sem vakargatta.

Így aztán lelkesen a NOSZF hangulatát idéző vörös szalagból készült masnival eljöttem. Jól megismerkedtünk.

Csak azt nem értem, hogy miért 26-án, és miért nem 7-én? Stílusosabb lett volna.

Dávid Csaba